

Arrest

nr. 83 287 van 19 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 20 mei 2011 en verklaarde zich diezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven d.d. 23 februari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.(...) A.(...), bent een 25-jarige Afghaanse jongeman van Hazara-origine. Na uw eerste zeven levensjaren in de stad Kaboel te hebben doorgebracht, verhuisde u voor twee jaar naar de stad Mazar-e-Sharif. Toen de stad gedurende enkele dagen werd ingenomen door de taliban verhuisde u terug naar Kaboel. Toen de Amerikanen de taliban van de macht verdreven vluchtte u naar Iran waar u na drie pogingen Europa heeft bereikt en asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk en Italië. Vanuit het Verenigd Koninkrijk werd u gerepatrieerd naar Afghanistan waar u verbleef tot uw vlucht. U spreekt Dari, Engels en Urdu.

Uw problemen begonnen bij de inname van de stad Mazar-e-Sharif door de taliban in 1997. Uw broer, actief bij de Hezb-e-Wahdat, liep over naar de taliban en moest een checkpoint bemannen. Na drie dagen kwam er een opstand in de stad geleid door S.(...) B.(...) van de Junbesh-e-Milli en A.(...) S.(...) van de Hezb-e-Wahdat, wiens manschappen uw broer vermoordden. U vluchtte naar Kaboel waar u op aandringen van uw vader spioneerde voor de taliban. Op dat moment werkte ook M.(...) A.(...), een Hezb-e-Wahdat leider, samen met de taliban. U verklikte meerdere Hezb-e-Wahdat commandanten waaronder de neef van commandant A.(...) uit Ghazni. Soms ging u mee met de taliban en moest u de huizen van deze commandanten aanwijzen. Die huizen wist u zijn op aangeven van uw vader.

Toen de taliban van de macht werden verdreven in 2001 werd het u te heet onder de voeten en vluchtte u naar Europa, Verenigd Koninkrijk. In 2005 werd uw jongere broer, die toen ongeveer twaalf à dertien jaar was, neergestoken op straat. U vermoedde dat dit te maken had met uw verleden. Op 23 november 2010 werd u echter gerepatrieerd vanuit Londen naar Kaboel. Toen u aankwam in Kaboel verbleef u bij uw neef die u twee brieven uit 2005 toonde van wijkverantwoordelijken uit Kaboel en Mazar-e-Sharif. De brieven waarschuwden u dat u gezocht werd in Mazar-e-Sharif en dat er oproepingsbrieven waren toegekomen voor uw arrestatie in de politiekantoren van wijk 3, 5 en 6 van Kaboel. Na een tweetal weken dook u onder bij een vriend van uw neef en ging u naar Ghazni waar u grond bezat. Toen u daar aankwam, zag u dat de grond in beslag genomen was door commandant A.(...). Hij deed dit omdat u zijn neef in Kaboel verraden had aan de taliban. U keerde terug naar Kaboel en vertrok meteen naar Mazar-e-Sharif waar u zag dat uw huis bewoond werd door vreemden. U stelde uzelf niet voor en kwam terug naar Kaboel. Uw neef zei dat u niet langer in Kaboel kon blijven omdat de mensen uit de buurt op de hoogte waren van uw aanwezigheid.

U ontvluchtte Afghanistan op 22 maart 2011 en kwam aan in België op 20 mei 2011 waar u de dezelfde dag nog asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer vreest u uw buurtbewoners en de commandanten S.(...) B.(...), A.(...) S.(...) en A.(...). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u het visitekaartje van uw advocaat in het Verenigd Koninkrijk, een huishoudelijk reglement, vier contacten die u geholpen hebben in het Verenigd Koninkrijk, vijf foto's, een brief van een wijkverantwoordelijke uit Kaboel en een brief van een wijkverantwoordelijke uit Mazar-e-Sharif, een verwittigingsbrief van de Hezb-e-Wahdat en een 'immigration factual summary' voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo vaag en zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Deze argumentatie bevat twee luiken. Om te beginnen zal er uiteengezet worden waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees ten opzichte van commandanten A.(...), A.(...) S.(...) en S.(...) B.(...). Anderzijds zal ook beargumenteerd worden waarom uw vrees voor uw buurtbewoners weinig aannemelijk is.

Wat uw vrees ten opzichte van de commandanten betreft:

Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer meer dan waarschijnlijk het slachtoffer werd van een algemeen conflict dan dat hij doelbewust vermoord werd omwille van zijn verraad tegenover de commandanten A.(...) S.(...) en S.(...) B.(...) (CGVS p. 12). U verklaarde immers dat het checkpoint dat uw broer bemande, overrompeld werd door deze commandanten hun manschappen en dat hij hierbij vermoord werd (CGVS p. 12). U was er zelf niet bij, dus uw verklaring dat hij werd vermoord omwille van zijn verraad is louter speculatief. Zeker bij een conflict waar er drieduizend mensen gedood werden en arbitraire executies meer regel dan uitzondering waren (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Bovendien is het onduidelijk waarom er een dreiging van deze commandanten zou uitgaan naar u toe. U was immers maar tien jaar oud en had niks met de oorlog te maken (CGVS p.

7 en 15). De kans is zelfs bijzonder groot dat A.(...) S.(...) en S.(...) B.(...) nog nooit van u gehoord hebben.

Daarnaast vermeldt u foutief dat A.(...) S.(...) lid is van de Hezb-e-Wahdat (CGVS p. 13). Deze fout is gemakkelijk gemaakt aangezien A.(...) S.(...) van Hazara-origine is en Hezb-e-Wahdat voor het leeuwendeel uit Hazara's bestaat (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Nochtans is A.(...) S.(...) één van de weinige Hazara's die lid was van de Junbesh-e-Milli een beweging die voornamelijk uit Oezbeken bestaat (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Dit maakt uw verklaring dat uw broer een commandant was van Hezb-e-Wahdat (CGVS p. 5) ongeloofwaardig aangezien hij blijkbaar orders ontving van twee Junbesh-e-Milli commandanten (CGVS p. 5). Bijgevolg maakt dit ook de vrees die u heeft voor deze twee commandanten ongeloofwaardig aangezien de enige link tussen u en de twee commandanten uw broer is. Uw broer die blijkbaar in een andere groepering zat dan deze twee commandanten. Bovendien is het vreemd dat u, die de vrees ten opzichte van A.(...) S.(...) inroept om Afghanistan te ontvluchten, niet weet tot welke groepering hij behoort (CGVS p. 13).

Vervolgens moet worden vermeld dat toen dit allemaal gebeurde u nog maar tien jaar was.

U werd immers geboren in 1987 (CGVS p. 7) en het conflict in Mazar-e-Sharif waar u het over heeft vond plaats in mei 1997 (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Zelfs als u toen werkelijk bedreigd werd door deze commandanten, zijn we nu vijftien jaar verder en is de kans dat u herkend wordt bijzonder klein.

Ook aan de brief van de wijkverantwoordelijke in Mazar-e-Sharif, waarin staat dat de mensen van Mazar-e-Sharif op zoek zijn naar u, kan weinig geloof gehecht worden. Zo verklaart u dat S.(...) B.(...) vroeg naar u bij de wijkverantwoordelijke in Mazar-e-Sharif (CGVS p. 5). Men kan zich de vraag stellen waarom een belangrijk commandant als S.(...) B.(...) acht jaar na de feiten, de brief dateert immers van 2005, vraagt naar het tienjarig jongetje van weleer die op geen enkele manier betrokken was bij het conflict in Mazar-e-Sharif in 1997. Daarnaast spreekt u zichzelf tegen als u later in het gehoor beweert dat het via de connecties van de Hazara's in Kaboel is dat de Hazara's in Mazar-e-Sharif op zoek zijn naar u (CGVS p. 15). U weet dus niet of het nu S.(...) B.(...) of de Hazara's zijn voor wie u een vrees moet hebben in Mazar-e-Sharif. Bovendien lijkt het met die vrees voor S.(...) B.(...) nogal mee te vallen als u verklaart dat u na het lezen van de brief van de wijkverantwoordelijke toch bent teruggegaan naar uw huis in Mazar-e-Sharif dat slechts een straat verder gelegen is van het huis van S.(...) B.(...) (CGVS p. 11). Hetzelfde geldt voor de brief van de wijkverantwoordelijke van Kaboel die u waarschuwt dat de politiebureaus van wijk 3, 5 en 6 op zoek zijn naar u (CGVS p. 6). Waarom zouden deze mensen vier jaar na uw laatste wapenfeit als spion (CGVS p. 10) en nadat u zich al vier jaar niet meer in Kaboel heeft vertoond oproepingsbrieven voor u uitvaardigen?

Uit bovenstaande argumenten blijkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor de twee door u genoemde commandanten.

Wat uw vrees ten opzichte van uw buurtbewoners in Kaboel betreft:

Uw spionage-activiteiten voor de taliban en bijgevolg de vrees ten opzichte van uw buurtbewoners die u omwille van deze activiteiten bedreigden, zijn weinig aannemelijk.

Zo moet worden opgemerkt dat uw motief om leden van Hezb-e-Wahdat te verraden aan de taliban, namelijk wraak nemen voor de moord op uw broer (CGVS p. 13 en 14) door S.(...) B.(...) en A.(...) S.(...) hun manschappen (CGVS p. 12 en 13), foutief is aangezien beide commandanten behoren tot Junbesh-e-Milli (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Dit heeft als gevolg dat u talloze commandanten van Hezb-e-Wahdat heeft verraden terwijl u eigenlijk mensen van de Junbesh-e-Milli had moeten viseren. Een wel heel dure en ongeloofwaardige fout.

Daarnaast blijft u bijzonder vaag over uw activiteiten als spion ondanks het grote aantal mensen dat u zegt te hebben verraden (CGVS p. 14). Als u gevraagd wordt welke informatie u doorspeelde aan de taliban over de neef van commandant A.(...), antwoordt u dat uw vader hem gekend heeft (CGVS p. 14). Als u nogmaals gevraagd wordt over welke informatie u beschikte, antwoordt u dat hij samenwerkte met Hezb-e-Wahdat maar weet u niet in welk soort activiteiten hij betrokken was (CGVS p. 14). Verder herinnert u ook zijn naam niet meer (CGVS p. 14). Nochtans is hij de neef van één van de commandanten die u bedreigde en die u inroept om uw vrees tot vervolging te verantwoorden (CGVS p. 6). Deze bijzonder vage verklaringen over het verraden van een prominent figuur aan de taliban doet uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen. Aangezien er weinig geloof gehecht kan worden aan uw spionage-activiteiten voor de taliban, kan ook de dreiging die uitgaat van commandant A.(...), wiens neef u zou verraden hebben (CGVS p. 6), geminimaliseerd worden.

Verder is het vreemd dat uw buurtbewoner in 2010, negen jaar na uw spionage-activiteiten, u plots beschuldigt van spionage voor de taliban. Uit de brief valt immers af te leiden dat uw buurtbewoners niet wisten dat u in het land was aangezien er in staat dat als u terugkeert naar Afghanistan uw leven in gevaar zou zijn (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Dit is ook tegenstrijdig met uw eigen verklaringen waar u beweert dat de brief u aanmaant om Afghanistan te verlaten omdat uw leven in gevaar is (CGVS p. 3). Een tegenstrijdigheid met grote gevolgen aangezien, als men op de brief afgaat,

uw buurtbewoners en Ak.(...) blijkbaar niet weten dat u in Afghanistan bent en dat als men op uw verklaringen afgaat men er vanuit kan gaan dat Ak.(...), de briefschrijver, wel op de hoogte is van uw aanwezigheid (CGVS p. 16 en 17). Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u niet weet of hij op de hoogte was van uw aanwezigheid in Kaboel maar dat u denkt van wel (CGVS p. 17). Vreemd voor iemand van wie u tevoren beweerde dat hij u waarschuwde om het land te verlaten (CGVS p. 3).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u nooit echt concrete bedreigingen hebt ontvangen. Als u gevraagd wordt of u bedreigd werd na uw repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk, verwijst u naar die brieven uit 2005 en verklaart u dat uw neef u zei dat u niet langer kon blijven omdat de mensen op de hoogte waren van uw aanwezigheid in Kaboel (CGVS p. 11) en naar u op zoek waren (CGVS p. 18). Als u gevraagd wordt wie die mensen waren die op zoek waren naar u, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 18). Men zou nochtans kunnen verwachten dat iemand als u, die weet wat voor ontbering en lijden een reis naar Europa met zich meebrengt (CGVS p. 7), zich ervan gewist wie hij vreest en of dit wel de moeite loont om ervoor te vluchten.

Uit bovenstaande argumenten blijkt dat er ook weinig geloofwaardigheid gehecht kan worden aan uw vrees ten opzichte van uw buurtbewoners in Kaboel.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De vijf foto's die u meebracht hebben een eerder geposeerd karakter en dragen geen bewijskracht met zich mee. De visitekaartjes, het huishoudelijk reglement, de vier contacten uit het Verenigd Koninkrijk en de 'immigration factual summary' zijn in deze zaak irrelevant. De brieven van de wijkverantwoordelijken in Kaboel en Mazar-e-Sharif en de verwittigingsbrief van Ak.(...) werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het

centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker de volgende middelen op:

"4.1. eerste middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 22 februari 2012.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Vrees ten opzichte van de commandanten

1. Verweerster meent dat het meer dan waarschijnlijk is dat de broer van verzoeker vermoord werd in het kader van een algemeen conflict, eerder dan omwille van zijn verraad, en dat het bovendien onduidelijk zou zijn waarom van de commandanten betrokken bij de moordpartij een dreiging uitgaat naar verzoeker toe.

Verzoeker weet dat zijn verklaring, namelijk dat zijn broer vermoord werd omwille van zijn verraad, een vermoeden is, maar het is niet correct, zoals verweerster doet, de stelling van verzoeker volledig uit te sluiten. De moord op de broer van verzoeker gebeurde misschien in het kader van een algemeen conflict, dat de broer van verzoeker in dit algemeen conflict de dood heeft gevonden, is mogelijks niet het gevolg van willekeur, gelet op de specifieke situatie van de broer van verzoeker, namelijk overgave aan de taliban.

Wat er ook van zij, het verraad van de broer van verzoeker is voorgevallen en de daaropvolgende moord op verzoekers broer heeft bij verzoeker een grote angst opgewekt. Wraak wordt een gans leven meegedragen. De leeftijd van verzoeker ten tijde van het verraad van en de moord op zijn broer is aldus niet van belang.

2. Verweerster argumenteert dat verzoeker foutief zou vermelden dat A. S. lid is van de Hezb-e-Wahdat. Uit de informatie van verweerster zou echter blijken dat A. S. lid zou zijn van de Junbesh-e-Milli beweging. Verzoeker heeft zich bij zijn verklaringen gebaseerd op de informatie die hij van zijn vader had gekregen: verzoekers vader heeft hem verteld dat de commandant A. S. in de zomer van 1997 behoorde tot de Hezb-e-Wahdat, doch dat hij later is overgestapt naar de Junbesh-e-Milli. Gelet op het feit dat verzoeker ten tijde van de incidenten in 1997 slechts tien jaar oud was, is het niet verwonderlijk dat verzoeker een beroep moet doen, voor wat betreft de politieke fracties, op informatie die hij van derden krijgt.

3. Verweerster hecht geen geloof aan de brief van de wijkverantwoordelijke van Mazar-e-Sharif. Enerzijds stelt verweerster zich de vraag waarom een belangrijke commandant, S. B., acht jaar na de feiten zou vragen naar verzoeker. Anderzijds meent verweerster dat verzoeker zichzelf zou hebben tegengesproken. In de verklaringen van verzoeker zit er geen enkele tegenstrijdigheid. Naast S. B. zijn de Hazara's in Mazar-e-Sharif op zoek naar verzoeker. Dat deze personen op zoek zijn naar verzoeker, is enerzijds te wijten aan het verraad van verzoekers broer destijds en anderzijds aan het feit dat verzoeker zelf vele personen heeft verklikt aan de Taliban. De verklaringen van verzoeker zijn aldus geenszins tegenstrijdig, doch aanvullend. Dat verzoeker terug gekeerd is naar zijn huis in Mazar-e-Sharif ondermijnt zijn vrees voor commandant S. B. niet. Niet tegenstaande de duidelijke verwittiging, de brief van de wijkverantwoordelijke, geloofde verzoeker niet dat ze hem onmiddellijk zouden kunnen oppakken (rekening houdende met zijn lange afwezigheid en het feit dat hij ouder was geworden) en heeft daarom besloten om naar hun huis in Mazar-e-Sharif te gaan. Doch, mede door de vaststelling dat er reeds een andere familie in hun huis woonde, voelde verzoeker zich echt niet veilig in Mazar-e-Sharif en heeft hij daarom na vier dagen de stad achter zich gelaten en is hij terug gekeerd naar Kaboel.

4. Ook de waarschuwingsbrief van de wijkverantwoordelijke van Kaboel wijst verweerster af, omdat verweerster zich afvraagt waarom de mensen vier jaar na zijn laatste wapenfeit als spion en na zijn lange afwezigheid uit Kaboel oproepingsbrieven voor verzoeker zouden uitvaardigen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, namelijk dat omwille van het feit dat hij vele personen heeft verklikt bij de Taliban, de mensen wraak willen nemen. De wraak zit diep en gaat over van generatie naar generatie. "Ja ze zijn nog altijd op zoek naar mij ik heb veel mensen verklikt aan de taliban die werden toen opgepakt en de taliban zei dat ze allemaal naar kandahar worden gestuurd achteraf waren ze spoorloos en de families willen wraak nemen die families werken bij de politie en zo en de regering het zijn commandanten; Onder andere commandant die is het nu nog altijd in ghazni commandant A.. Zijn neef is commandant in kabul en zijn andere neef had ik verklikt aan de taliban." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 6) Dat wraakacties lange tijd blijven gelden, blijkt eveneens uit objectieve informatie. Bij wijze van voorbeeld:

(...)

(stuk 3, 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, augustus 2011, pagina's 84-85)

- Vrees ten opzichte van de buurtbewoners in Kaboel

1. Verweerster meent dat het motief van verzoeker om leden van Hezb-e-Wahdat te verraden aan de taliban steunt op een foute redenering, aangezien de twee commandanten die betrokken waren bij de moord op de broer van verzoeker behoren tot Junbesh-e-Milli. Zoals hierboven reeds aangehaald kan verzoeker omtrent de politieke machtsverhoudingen in de jaren '90 enkel informatie geven aan de hand van de informatie die hij zelf heeft gekregen van derden. Zo heeft verzoeker vernomen dat A. S. voorheen tot de Hezb-e-Wahdat behoorde en pas nadien is overgestapt naar de Junbesh-e-Milli. Bovendien is het zo dat verzoeker niet op zijn eigen initiatief leden van Hezb-e-Wahdat begon te verklikken aan de taliban. Verzoeker deed wat zijn vader van hem vroeg.

2. Verweerster argumenteert dat verzoeker bijzonder vaag zou zijn gebleven over zijn activiteiten als spion, ondanks het grote aantal mensen en de prominente figuur, neef van commandant A., die verzoeker heeft verraden. Omwille van die reden hecht verweerster geen geloof aan verzoekers spionage-activiteiten voor de taliban. Verzoeker wijst er op dat hij heel jong was toen hij als spion fungeerde voor de taliban. Bovendien is het zo dat verzoeker de instructies van zijn vader kreeg ('ik gaf hen informatie over sommige mensen ex-commandanten tijdens de burgeroorlog mijn vader kende die en ik heb het doorgezegd', administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 10). Verzoeker fungeerde eerder als tussenpersoon tussen zijn vader die de informatie verzamelde en de taliban. Aangezien de rol van verzoeker op het vlak van de informatiegaring op zich beperkt was, is het weinig verwonderlijk dat de namen en de activiteiten van de verklikte personen, hem zoveel jaren later ontgaan.

3. Verweerster acht het vreemd dat een buurtbewoner in 2010, negen jaar na de spionageactiviteiten van verzoeker, verzoeker beschuldigt van spionage voor de taliban. Verweerster wijst hiervoor op een vermeende tegenstrijdigheid tussen hetgeen in de brief staat en de verklaringen van verzoeker hieromtrent. Vooreerst dient verzoeker op te merken dat hij de brieven zelf niet kan lezen en dat hij slechts weet wat voor een verwittiging in de brief staat aan de hand van hetgeen zijn familieleden hem verteld hebben. Dat de boodschap die letterlijk in de brief staat met enige nuanceverschillen werd overgemaakt aan verzoeker, hoeft niet te verbazen. Het eindresultaat is hetzelfde: het is voor verzoeker gevaarlijk om in Afghanistan te verblijven. Daarnaast is het zo dat de beschuldiging van de buurtbewoner, ook al gebeurde dit negen jaar na de spionage-activiteiten van verzoeker, niet vreemd is. Zoals reeds aangehaald zitten wraakgevoelens en vergeldingsacties diep geworteld in de Afghaanse cultuur. De tijdspanne tussen de activiteiten van verzoeker en de beschuldiging, de actuele problemen van verzoeker ten gevolge van zijn activiteiten in het verleden, is aldus irrelevant.

4. Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk geen concrete bedreiging zou hebben ontvangen. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan voor zijn leven. De twee broers van verzoeker werden immers vermoord. De moord op zijn jongere broer linkt verzoeker aan zijn spionage-activiteiten. Toen de neef van verzoeker hem waarschuwde dat het voor verzoeker niet veilig was om in Kaboel te blijven, heeft verzoeker deze waarschuwing ernstig genomen. Bovendien haalt verweerster zelf aan dat niemand zomaar zal vluchten uit zijn land van herkomst, wetende dat een reis naar Europa heel wat ontbering en lijden met zich meebrengt. Verzoeker wist maar al te goed dat een nieuwe vlucht naar Europa moeilijkheden met zich zouden meebringen, doch verkoos deze ontberingen en dit lijden opnieuw te ondergaan, boven zijn eigen dood af te wachten in Afghanistan.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer: (...)

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2^e kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker wordt gevisieerd door commandanten en buurtbewoners aangezien verzoeker vele jaren geleden spionage-activiteiten heeft gehad voor de taliban. Verzoeker vreest wraakacties.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer: (...)

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Bovendien zijn wraak- en vergeldingsacties diep geworteld binnen de Afghaanse cultuur, waardoor misdaden ten gevolge van deze acties zelden tot nooit vervolgd worden, laat staan dat de autoriteiten aan verzoeker voorgaande bescherming zal bieden (zie supra).

4.2. tweede middel:

- Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming);
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet "...".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende: (...)

Of aan verzoeker al dan niet de subsidiäre beschermingsstatus dient worden toegekend, wordt door verweerster beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie in Kaboel.

Verweerster haalt in de bestreden beslissing het volgende aan betreffende de veiligheidssituatie in Kaboel: (...)

Verweerster tracht het risico voor de burgers in Kaboel te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zijn zij wel het slachtoffer ervan! Aangezien er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kaboel, kan de veiligheidssituatie er allerminst stabiel genoemd worden. Het is geenszins uitgesloten dat burgerslachtoffers vallen! In een objectief rapport over Afghanistan van de Algemene Vergadering van de Veiligheidsraad wordt het volgende geschreven: (...)

In Kaboel komen veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord ... bijna dagelijks voor.

(...) (stuk 5, "Americans killed in suicide bombing", NPR, dd. 29 oktober 2011, verzoeker zet vet)

(...) (stuk 7, "Afghan MPs question security forces capability in preventing Kabul", BBC Monitoring South Asia, dd. 15 september 2011; verzoeker zet vet).

(...) (stuk 8, "Afghan daily warns against dragging out parliament crisis", BBC Monitoring South Asia, dd. 7 september 2011; verzoeker zet vet)

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

In het rapport 'Afghanistan: Exit vs Engagement' gaat de International Crisis Group in op de toekomstige situatie in Afghanistan als de troepen zich terugtrekken.

(...) (stuk 9, 'Afghanistan: Exit vs Engagement', International Crisis Group, dd. 28 november 2010, pagina's 1 en 2)

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Hoewel verweerster wenst te verkopen dat Kaboel een 'veilige' stad is, zijn er in de Afghaanse hoofdstad nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt immers niet in het minst aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico loopt op vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers asielrelaas is, zo blijkt uit overweging 2.5., vaag en

bevat geen enkele ernstige, concrete aanwijzing dat verzoeker actueel in Afghanistan een dergelijk risico zou lopen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker “*de andere Hazara’s*”, “*commandant A. uit Turkan, commandant A.S. uit Bamjan en commandant S.B. uit Mazar-e-Sharif*” en zijn “*dorpsgenoten*” vreest (stuk 12, Vragenlijst DVZ 07/06/2011, p. 3 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/01/2012, p. 3-6 en 10-18). Hij stelt dat hij tot op de dag van vandaag door hen wordt gezocht en vervolgd omwille van zijn spionage-activiteiten destijds voor de Taliban, aan wie hij in de periode van 1997 tot 2001 verschillende van hun familieleden zou hebben verraden, dit uit wraak voor de dood van zijn broer, die van Hezb-e-Wahdat naar de Taliban was overgelopen en die kort na die overstap het leven zou hebben gelaten bij een aanval op een checkpoint door de manschappen van commandanten S.B. en A.S. Verzoeker, die zijn activiteiten voor de Taliban in 2001 stopzette toen zij van de macht werden verdreven en die vervolgens naar Europa vluchtte, waar hij in april 2003 asiel aanvroeg in het Verenigd Koninkrijk, dat hem eind november 2010 terug naar Afghanistan repatrieerde, vermoedt ook dat zijn Talibanverleden de reden is waarom zijn jongere broer in 2005 werd neergestoken. Verzoeker baseert zijn huidige vrees, die hem ertoe noopte Afghanistan eind maart 2011 oftewel een viertal maanden na zijn repatriatie opnieuw te ontvluchten, op enkele (dreig)brieven die zijn neef hem bij zijn terugkeer in Afghanistan gaf en op informatie die hij toen van laatstgenoemde verkreeg. Hij legt thans (enkele van) die brieven neer ter staving van zijn relaas (stuk 12, ontvangsbewijs en stuk 15, Documenten).

2.5. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn huidige asielverklaringen echter geenszins aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat hij vandaag de dag in Afghanistan effectief wordt gezocht door zijn dorpsgenoten en/of (een van) de door hem genoemde commandanten. Zijn asielrelaas bevat niet enige ernstige aanwijzing in die zin, doch lijkt louter te berusten op vermoedens die hij geenszins hard weet te maken. Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt immers dat hij in de periode van vier maanden dat hij terug in Afghanistan was na zijn repatriëring, op geen enkel ogenblik bedreigd is geweest, noch verbaal, noch fysiek (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/01/2012, p. 11). Er blijkt ook uit dat noch commandant A., noch diens collega A.S. op de hoogte waren van het feit dat verzoeker terug in Afghanistan was. Dat Commandant S.B. hiervan wel op de hoogte zou zijn geweest, blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoren, zo blijkt uit de in het administratief dossier gevoegde verslagen hiervan, op geen enkel ogenblik melding van enig recent contact, laat staan aanvaring met die man. Daargelaten de vraag of zij hem na een afwezigheid van een tiental jaar nog zouden herkennen, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat die commandanten hem ooit daadwerkelijk zouden hebben gezocht, laat staan dat zij heden nog steeds naar hem op zoek zouden zijn. De Raad acht het hoe dan ook allerminst geloofwaardig dat verzoeker vandaag de dag door die genaamde commandanten alsook door de mensen uit zijn regio nog steeds zou worden gezocht naar aanleiding van zijn beweerde activiteiten destijds als spion voor de Taliban in de periode tot 2001, oftewel meer dan tien jaar geleden. Ondanks die afwezigheid van enige actuele bedreiging besloot verzoeker om toch te vluchten. Zijn neef zou hem dit, zo verklaarde hij aan de commissaris-generaal, meteen bij zijn aankomst in Afghanistan na een verblijf van (op zijn minst) een achttal jaar in Europa, hebben aangeraden, dit omwille van de aan verzoeker gerichte brieven die hij had ontvangen en omwille van het feit dat hij in de stad zou hebben gehoord dat mensen naar verzoeker zoeken (*Ibid.*, p. 11 en 18). Toen verzoeker op het Commissariaat-generaal de vraag werd gesteld wie die mensen zijn van wie zijn neef zou hebben vernomen dat hij wordt gezocht, moest hij het antwoord hierop, zo blijkt uit zijn vage en allerminst afdoende reactie “*Dat weet ik niet maar 's avonds zei hij dat ik niet langer hier kon blijven*”, schuldig blijven (*Ibid.*, p. 18). Uit niets blijkt dat verzoeker zich hierover bij zijn neef (naderhand) heeft geïnformeerd. Van een asielzoeker mag echter een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Verzoeker blijft hierover, zo stelt de Raad vast, geheel in gebreke, wat afbreuk doet aan de ernst en aan de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Wat de door verzoeker neergelegde brieven betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de twee brieven d.d. 2005 van de wijkverantwoordelijken van Mazar-e-Sharif en Kaboel geenszins aantonen dat verzoeker in die regio's anno 2011-2012 in Afghanistan (nog steeds) zou worden gezocht. Betreffende de brief d.d. 5 december 2010, die hij eerder aan de commissaris-generaal voorlegde en waarvan hij per aangetekend schrijven van 24 april 2012 een kopie aan de Raad bezorgde, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over dit schrijven geheel indruisen tegen de (werkelijke) inhoud ervan. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat hem in de brief wordt gevraagd/aangeraden Afghanistan te verlaten gelet op het gevaar dat hij er loopt voor zijn leven (*Ibid.*, p. 3), terwijl in werkelijkheid, zo blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen vertaling ervan (stuk 12, ontvangsbewijs) alsook uit de door verzoeker zelf bij de gefaxte kopie gevoegde vertaling, in

de brief wordt gesteld dat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zijn leven in gevaar zal zijn. Verzoekers vermoeden dat de briefschrijver, Akbari genaamd, ervan op de hoogte was dat hij zich terug in Afghanistan bevond, strookt aldus geenszins met de inhoud van de brief waaruit duidelijk blijkt dat men zich klaarblijkelijk geenszins bewust was van het feit dat hij zich terug in het land bevond. Van een asielzoeker kan en mag echter worden verwacht dat hij aangaande de bijgebrachte stavingsstukken coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt die overeenstemmen met de daadwerkelijk inhoud ervan. Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de inhoud van de brief en het klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter ervan –de Raad acht het immers weinig waarschijnlijk dat verzoeker eind 2010, *nota bene* enkele dagen na zijn binnenkomst in het land, plots (uit het niets) door een buurman wordt beschuldigd van de beweerde spionage-activiteiten voor de Taliban van negen jaar voordien- kan aan voormelde brief geen bewijswaarde worden toegedicht. Uit verzoekers asielrelaas blijkt geenszins, en verzoeker zelf toont dit niet *in concreto* aan, noch maakt hij het aannemelijk, dat hij actueel in Afghanistan het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aan de Raad gefaxte kopie van zijn taskara (met bijgevoegde vertaling) en de ter terechtzitting neergelegde USB-stick met foto's wijzen niets aan bovenstaande vaststelling, nu de taskara enkel persoonsgegevens bevat welke te dezen niet in het minst ter discussie staan en de foto's niets meer zijn dan enkele afbeeldingen van verzoeker, waarop elk verband met zijn verklaarde (weinig actuele) vervolgingsproblemen ontbreekt.

2.6. De Raad is tot slot van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Burgers in de stad Kaboel lopen op dit ogenblik, zoals het Commissariaat-generaal ook terecht oordeelde, geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is (stuk 16, Landeninformatie, '*Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"*' updated 24/08/2011). ICRC (International Committee of the Red Cross) maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen en dat de gewone Afghaanse burgers bij deze aanvallen niet worden geviséerd.

In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde overigens ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55).

De rapporten uitgegeven door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties en de Nederlandse 'Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid' en de artikels die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en antiregerings-elementen er permanent aanwezig zijn. Het rapport van de International Crisis Group zegt niets over de huidige toestand in Kaboel. De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de

vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER